The Origin Of Mishloach Manot and Matanot L'Evyonim

Megillat Esther Ch.9:19-22

עַל־כֵּ֗ן הַיְהוּדִ֤ים (הפרוזים) [הַפְּרָזִים֙] הַיֹּשְׁבִ֣ים בְּעָרֵ֣י הַפְּרָזׇ֔ות עֹשִׂ֛ים אֶת־יוֹם֩ אַרְבָּעָ֨ה עָשָׂר֙ לְחֹ֣דֶשׁ אֲדָ֔ר שִׂמְחָ֥ה וּמִשְׁתֶּ֖ה וְיֹ֣ום טֹ֑וב וּמִשְׁלֹ֥חַ מָנׇ֖ות אִ֥ישׁ לְרֵעֵֽהוּ׃
וַיִּכְתֹּ֣ב מָרְדֳּכַ֗י אֶת־הַדְּבָרִ֤ים הָאֵלֶּה֙ וַיִּשְׁלַ֣ח סְפָרִ֔ים אֶל־כׇּל־הַיְהוּדִ֖ים אֲשֶׁ֣ר בְּכׇל־מְדִינ֣וׇת הַמֶּ֣לֶךְ אֲחַשְׁוֵרֹ֑וׁש הַקְּרוֹבִ֖ים וְהָרְחוֹקִֽים׃ לְקַיֵּ֣ם עֲלֵיהֶ֗ם לִֽהְיֹ֤ות עֹשִׂים֙ אֶת־יֹ֣ום אַרְבָּעָ֤ה עָשָׂר֙ לְחֹ֣דֶשׁ אֲדָ֔ר וְאֶת־יֹ֥ום חֲמִשָּׁ֖ה עָשָׂ֣ר בֹּ֑ו בְּכׇל־שָׁנָ֣ה וְשָׁנָ֔ה׃ כַּיָּמִ֗ים אֲשֶׁר־נָ֤חוּ בָהֶם֙ הַיְהוּדִ֔ים וְהַחֹ֥דֶשׁ אֲשֶׁר־נֶהְפַּ֥ךְ לָהֶ֖ם מִיָּג֣וֹן לְשִׂמְחָ֑ה וּמֵאֵ֤בֶל לְיֹום֙ טֹ֔וב לַעֲשֹׂ֥ות אוֹתָ֛ם יְמֵי֥ מִשְׁתֶּ֖ה וְשִׂמְחָ֑ה וּמִשְׁלֹ֥חַ מָנׇ֛ות אִ֥ישׁ לְרֵעֵ֖הוּ וּמַתָּנ֥וׇת לָאֶבְיֹנִֽים׃

That is why village Jews, who live in unwalled towns, observe the fourteenth day of the month of Adar and make it a day of merrymaking and feasting, and as a holiday and an occasion for sending gifts to one another.
Mordecai recorded these events. And he sent dispatches to all the Jews throughout the provinces of King Ahasuerus, near and far, charging them to observe the fourteenth and fifteenth days of Adar, every year— the same days on which the Jews enjoyed relief from their foes and the same month which had been transformed for them from one of grief and mourning to one of festive joy. They were to observe them as days of feasting and merrymaking, and as an occasion for sending gifts to one another and presents to the poor.

Rambam, Hil. Megilla 2:14-17

מצות יום ארבעה עשר לבני כפרים ועיירות ויום חמשה עשר לבני כרכים להיות יום שמחה ומשתה ומשלוח מנות לריעים ומתנות לאביונים… מלאכה כיצד חובת סעודה זו שיאכל בשר ויתקן סעודה נאה כפי אשר תמצא ידו, ושותה יין עד שישתכר וירדם בשכרות. וכן חייב אדם לשלוח שתי מנות של בשר או שני מיני תבשיל או שני מיני אוכלין לחבירו שנאמר +אסתר ט'+ ומשלוח מנות איש לרעהו שתי מנות לאיש אחד, וכל המרבה לשלוח לריעים משובח

It is a mitzva on the fourteenth of Adar… for the day to be one of rejoicing and feasting, of sending of gifts to friends, and gifts to the poor. … How does one fulfill one's obligation of a festive meal? One should eat meat and prepare a pleasant meal to the extent one is able, and drink wine until inebriation and to fall asleep on account of it. Similarly one is obligated to send two portions of meat, or dishes, or two sorts of food to one's friend, as is written 'gifts of food, each man to his friend', and anyone who increases in this matter is praiseworthy.

וחייב לחלק לעניים ביום הפורים, אין פחות משני עניים נותן לכל אחד מתנה אחת או מעות או מיני תבשיל או מיני אוכלין שנאמר ומתנות לאביונים שתי מתנות לשני עניים, ואין מדקדקין במעות פורים אלא כל הפושט ידו ליטול נותנין לו, ואין משנין מעות פורים לצדקה אחרת.

And one is obligated to distribute [charity] to the poor on the day of Purim. At the very least, to give two poor people one gift, be it money, cooked dishes, or other foods, as [implied by Esther 9:22] "gifts to the poor" – i.e., two gifts to two poor people. We should not be discriminating [in selecting the recipients of these Purim gifts]. Instead, one should give to whoever stretches out his hand. Money given to be distributed on Purim should not be used for other charitable purposes.

מוטב לאדם להרבות במתנות אביונים מלהרבות בסעודתו ובשלוח מנות לרעיו, שאין שם שמחה גדולה ומפוארה אלא לשמח לב עניים ויתומים ואלמנות וגרים, שהמשמח לב האמללים האלו דומה לשכינה

It is preferable for a person to be more liberal with his donations to the poor than to be lavish in his preparation of the Purim feast or in sending portions to his friends. For there is no greater and more splendid happiness than to gladden the hearts of the poor, the orphans, the widows, and the converts. One who brings happiness to the hearts of the despondent resembles the Divine Presence, which [Isaiah 57:15] “revives the spirit of the lowly and those with broken hearts.”

Between Matanot L’Evyonim & Tzedaka

Talmud Yerushalmi, Megilla 1:4

אין מדקדקין במצות פורים אלא כל מי שהוא פושט את ידו ליטול נותנין לו

We do not scrutinise the money we give at Purim: rather anyone who extends their hand to take we give to them

Rabbeinu Yom Tov Ish Saville (Ritva), Megilla 7a,

פירשו בירושלמי (פ”א ה”ד) שכל הפושט ידו ליטול יתנו לו, לומר שנותנין לכל אדם ואין מדקדקין אם הוא עני וראוי ליתן לו, שאין נתינה זו מדין צדקה גרידתא אלא מדין שמחה שהרי אף לעשירים יש לשלוח מנות, ולפיכך נהגו ליתן מעות פורים לגוים ואפילו עשירים

And the Talmud Yerushalmi (1:4) explains the line of ‘anyone who puts out their hand to receive we give to him’, to mean that we give tzedaka to everybody on Purim and we do not check to see if he is truly a poor person and deserving of the money (as we do throughout the rest of the year), **because this giving is not solely due to the law of tzedaka, but from the law of simcha (joy), for see we even send gifts to the rich, and therefore it is customary to give money to non-Jews and the rich on Purim**

Shulchan Arukh, Orach Chayim, 694:3

אין מדקדקים במעות פורים אלא כל מי שפושט ידו ליטול נותנים לו; ובמקום שנהגו ליתן אף לאינו ישראל, נותנים.

With the money that is dispensed on Purim we do not check (to see whether the person is truly deserving), rather anybody who puts out his hand to receive money, we give to him. And in places where it is the custom, we give to non-Jews as well.